

Clepsidra Lumii

E de parcă am spart clepsidra lumii cu un bolovan
Și cioburi mii au căzut din ea... ce ciudat, prin tavan.
Nisipul fin al vieții plutește ușor în jurul meu
Și tot ce simt, tot ce trăiesc, se contopește-ntru-un nucleu.

M-am săturat să tot aud cum ceasul îmi șoptește
„Timpul tace și trece, viața nu e o poveste”.
Nu știu dacă visul e realitate sau realitatea e vis,
Culeg clipe, apoi le transform în necuprins.

Aș vrea ca Infinitul să-și întindă aripa asupra mea,
Să mă-nalțe să călătoresc prin eter, alături de o stea.
Ce melodie stranie, câte nebuloase, rupte din nimic!
Acceptă-mă,
Sunt o părticică din tine, un Univers mai mic.

M-am desprins de existența efemeră, de timpul definit
Și m-am contopit pentru totdeauna cu tine, devenind Infinit.